

Хто творить Різдво

КУПИТИ

Про книгу

Книжка «Хто творить Різдво» - це дороговказ. У ній Ти знайдеш 14 оповідань сучасних українських дитячих письменників. Ці оповідання про людей, які завдяки своїм професіям з року в рік допомагають нам підтримувати та формувати наші святкові традиції. А ще про людей, які творять добро на свята, та й не тільки. Отож знайомся - наші різдвяні чарівники!

ХТО Ж ТАКИ ТВОРИТЬ РІЗДВО?

А чи знаєш ти, що чарівники, які творять Різдво, святковий настрій та диво, готуються до цього цілий рік? Ми потрапляємо в казку вогників і ялинок, оленів та імбирного печива, співу й віршів, солодких мандаринок і великих срібних куль, але звідики воно все береться? Давайте піднімемо завісу й за особливим дороговказом пройдемо туди, де твориться Різдво, почуємо, хто його виліплює та вимальовує, поринемо у світ казок і правдиво-фантастичних історій.

14 відомих сучасних українських письменників розповідають про тих людей, які завдяки своїм професіям з року в рік створюють для нас різдвяний настрій. Це і майстри вітальних листівок, і пекарі, і добродіти, і творці різдвяного радіо, і свічкари, і книгарі, і хористи, і, звісно, поштарі, бо хто ж доставить нам усі приємності з країни в країну, з міста в місто?

Кожен може творити Різдво й кожен може стати чарівником для когось особливо дорогого або зовсім не знайомого, бо ж це така втіха – дарувати комусь щастя!

ЧОРНИ ВІВЦІ®

ISBN 978-617-614-345-1

9 786176 143451

ВИДАВНИЦТВО

ХТО ТВОРИТЬ РІЗДВО

ЧОРНИ ВІВЦІ®

ХТО ТВОРИТЬ РІЗДВО

ХТО ТВОРИТЬ РІЗДВО

Ілюстрації Інни Масляк

УДК 82-342
Х 11

Х 11 **Хто творить Різдво** / упор. Оксана Луцевська ; ілюстрації Інни Масляк. – Чернівці : Книги – ХХІ, 2021. – 96 с.

ISBN 978-617-614-345-1

Книжка «Хто творить Різдво» – це дороговказ. У ній Ти знайдеш 14 оповідань сучасних українських дитячих письменників. Ці оповідання про людей, які завдяки своїм професіям з року в рік допомагають нам підтримувати та формувати наші святкові традиції. А ще про людей, які творять добро на свята, та й не тільки.

Отож знайомся – наші різдвяні чарівники!

© Книги – ХХІ, 2021

© Саша Кочубей, Володимир Аренєв, Галина Вдовиченко, Наталя Пашинська, Маша Сердюк, Оксана Луцевська, Сергій Осока, Катерина Міхаліцина, Валя Вздутьська, Софія Філіпчук, Слава Світова, Христя Венгринюк, Аліна Штефан, Мія Марченко, 2021, *текст*

© Інна Масляк, 2021, *ілюстрації*

Усі права застережено

ЗМІСТ

<i>Дороговказ</i>	5
<i>Саша Кочубей. Блискітки не завадять</i>	7
<i>Володимир Аренєв. Листівка зі снігом</i>	15
<i>Галина Вдовиченко. Хто там?</i>	25
<i>Наталя Пашинська. Трабли-крабли</i>	31
<i>Маша Сердюк. Полуденок на Різдво</i>	35
<i>Оксана Луцевська. Танцюльки</i>	41
<i>Сергій Осока. Велика срібна куля</i>	47
<i>Катерина Міхаліцина. Вінок для мами</i>	55
<i>Валя Вздутьська. Щаслива свічка</i>	61
<i>Софія Філіпчук. «Різдвяні огірки!»</i>	67
<i>Слава Світова. Диво, повертайся!</i>	73
<i>Христя Венгринюк. Усі — зірки</i>	79
<i>Аліна Штефан. Хористи</i>	85
<i>Мія Марченко. Вона — є</i>	91

ДОРОГОВКАЗ

Підготовка до Різдва — це приємне й піднесене передчуття великого свята. Підготуватися до нього допомагають люди різноманітних професій. Щоб наш різдвяний час наповнювався незабутніми митями й домашнім затишком, ці люди творять для нас різдвяну атрибутику та підтримують наші різдвяні традиції.

Чи слухали б ми гарну музику без «Різдвяного радіо»? Чи підписували б святкові листівки? Чи переглядали б улюблені різдвяні вистави? Чи ласували б медівниками? Чи ходили б на різдвяні ярмарки? І чи палили б свічки на Святвечір?..

Книжка «Хто творить Різдво» — це дороговказ. У ній Ти знайдеш 14 оповідань сучасних українських дитячих письменників. Ці оповідання про людей, які завдяки своїм професіям з року в рік допомагають нам підтримувати й формувати наші святкові традиції. А ще про людей, які творять добро на свята, та й не тільки.

Отож знайомся — наші різдвяні чарівники!

БЛИСКІТКИ НЕ ЗАВАДЯТЬ

— Хутко-хутко! — підганяє мама.

Сьогодні в мами дівчачий вечір. У неї традиція — зустрічатися з подружками в останню п'ятницю місяця. «Щоб підзарядитися» — так вона каже. Але я не дуже-то розумію, навіщо їй підзаряджатися. У такі дні не скажеш, що в неї сідають батарейки.

— Оливко, поки я буду з дівчатами, ти підеш на майстер-клас! А потім тебе забере бабуся.

— Мам, досить із мене класів! — кривлюся.

Цього року я пішла до першого класу. Мама розповідала, що там буде весело. Але це неправда. Там не дозволяють бігати і гратися. Треба цілими днями сидіти за партою. Бе-е-е!

— Доню, це не такий клас, як у школі, — мама сміється. — Тут ви малюватимете листівки. Ти ж любиш малювати?

— І можна малювати що хочеш?

— Що хочеш, — мама обіймає мене. — А ще я буду зовсім поруч. Кафе та артстудія — в одній будівлі.

Мені приємно від думки, що ми з мамою будемо близько. Тож іду збиратися. Беру улюблений наплічник й саджу всередину нього свого м'якого крокодила (без крокодила я — нікуди!), туди ж кладу яблуко.

* * *

В артстудії світло й гарно. Мама чекає, коли до нас підійдуть. Розглядаю картини на стіні. Бачу соковите яблуко. Як добре, що в моєму наплічнику таке ж, бо їсти вже хочеться.

— Привіт-привіт! — до нас підходить приємна тітонька.

Вона каже, що її звуть Мія. Мама питає, скільки триватиме майстер-клас. Мія всміхається до мене й відповідає, що півтори години. Потім вона помічає мого крокодила, який визирає з наплічника, і вітається й з ним.

— Гарно вам провести час! — мама цілує, перш ніж піти.

Мія бере за руку мене, я хапаю крокодила, і ми разом ідемо до столу. Там уже сидять діти. Я не знаю їх, тому стає ніяково.

— Друзі, привітайтеся. Це Оливка. Вона майструватиме з нами листівки.

Мія показує на два вільні стільці біля себе. Каже, що один — для мене, а другий — для мого друга. Саджу крокодила, вішаю наплічник на стілець і вмощуюся сама. Мія роздає всім папір і запитує про свята. Цікавиться, що ми отримали на Святого Миколая. Потім питає, чи ми підготували подарунки рідним на Різдво.

— Так! — вигукують діти, перебиваючи одне одного.

— Ні, — я відповідаю тихо-тихо, майже нечутно.

О-о. Цієї миті крокодил з'їжджає під стіл. Він розуміє: ми забули про маму! Хочу зробити так само, як крокодил, але в мене не виходить: не вмію ковзати по стільцю. Тим часом діти наввипередки діляться ідеями подарунків. Один хлопчик приготував сюрприз навіть собаці — смачну кісточку. А я думаю про свою порожню скарбничку й відчуваю, як у школі, коли забула вивчити вірш.

— Оливко? А що ти плануєш дарувати мамі? — Мія звертається до мене.

Шаріюся. Соромно зізнатися. Тим часом Мія поправляє мені пасмо волосся й дивиться в очі тепло-тепло. Вона чекає. А разом із нею і всі діти. Я дивлюся на хлопчика, який навіть про собаку не забув, і мрію щезнути! От би мені суперсилу невидимки! Але я — звичайна дівчинка. Тому мовчки встаю, дістаю з-під столу крокодила й рушаю в коридор.

— Ти куди? — дивується хлопчик.

У коридорі ховаю обличчя в крокодила, бо дуже поколює в очах.

— Що трапилося? — Мія наздоганяє.

— Я хочу до мами, — не стримую сліз.

— Але ж у тебе був гарний настрій? — Мія гладить мене по спині.

Її голос такий лагідний. Як плед, у який мама загортала мене, коли я народилася. Я досі ним укриваюся. Визираю з-під крокодила й дивлюся на неї.

— Тебе засмутило моє запитання?

Хитаю головою «так». Зізнаюся, що забула про подарунок для мами. А найгірше те, що я витратила всі гроші.

— Он воно що, — Мія всміхається й раптом запитує: — Оливко, ти віриш у різдвяні дива?

— Вірю, — втираю очі.

— Це добре, — Мія говорить так, наче знає якийсь секрет. — Бо дива трапляються з тими, хто в них вірить.

Зацікавлююся. Крокодил, здається, теж.

— А ти знаєш, які подарунки найдорожчі? — Мія витирає мою іграшку, бо я трішки намочила її.

— Ті, які коштують мільйон? — невпевнено запитую.

— А от і ні, — сміється Мія. — Найдорожчі подарунки не купиш за гроші.

«Ну як це — не купиш?» — думаю собі.

— Так-так! Не купиш, — Мія немов читає мої думки. — Їх можна зробити тільки своїми руками.

— Хм...

— Оливко, вітаю тебе! — Мія схожа зараз на фею з мого улюбленого мультика. — Ти потрапила в потрібний час у потрібне місце! У нас тут фабрика з виготовлення найдорожчих різдвяних листівок у світі!

Мія встає і простягає мені руку — до роботи? Усміхаюся й подаю руку. Іншою тримаю крокодила. Долоня Мії тепла та м'яка. Ми повертаємося до дітей. Мія роздає нам блискітки, квіточки, стрічки, сердечка, клей, ножиці, фломастери, олівці, засушені квіточки. Аж руки потираю — таке все гарне.

— Ну що, чаклуємо? — заохочує Мія.

— Угу, — презираюся з хлопчиком.

Вирішую зробити листівку з янголятком. Малюю спочатку тіло. Потім роблю крильця. На голову приклеюю корону. Це буде янгол-охоронець для мами.

— Творчість — це магічний процес, — тим часом розповідає нам Мія. — Ви можете наповнити листівку всім, чим заманеться.

— А як це зробити? — питаю.

— Майструючи, уявляй, що ти вкладаєш у листівку любов, тепло та все, що хочеш.

— А можна до любові додати блискіток?

— Звісно, — сміється Мія. — Блискітки ніколи не завадять.

Розмашую клей по крильцях і обсипаю їх рожевими блискітками, думаючи, наскільки я люблю маму. Хай вона відчує це, коли візьме янгола в руки. Листівка виходить дуже гарна. А півтори години пролітають непомітно. Я аж забуваю з'їсти своє яблуко.

Коли по нас із крокодилом приходить бабуся, Мія пакує листівку в гарний конверт і віддає мені.

* * *

На Різдво мама дарує мені нову ляльку, крокодилу — яблука, а я простягаю їй конверт. Вона відкриває — і на її очах з'являються сльози.

— Це мені? — обіймає мене.

— Так, це янгол-охоронець, — кажу. — Я зробила його спеціально для тебе.

Мама прикладає листівку до щоки й заплющує очі. Коли опускає листівку, на щоці залишаються рожеві блискітки. Немов слід від поцілунку янгола.

— Мам, а ти знаєш, які подарунки найдорожчі? — питаю.

— Зроблені своїми руками?

— Ого! — дивуюся. — Звідки ти знаєш?

— Доню, саме тому я зберігаю всі твої малюнки, — мама цілує мене. — І не продам їх за жодні гроші світу.

— Навіть за мільйон? — цікавлюся.

— Навіть за мільйон.

Через тиждень ми з мамою ідемо в те кафе, де вона зустрічалася з подружками. Ласуємо какао. Дорогою назад прошу зайти у творчу майстерню. Хочу привітатися з Мією. Овва. Майстерні вже немає. На її місці — якийсь офіс. Принаймні всі там ходять у піджаках і мають серйозний вигляд.

Я трохи засмучуюся через те, що не побачу Мію. Але потім здогадуюся, у чому річ. Ну звісно! Фабрика з виготовлення найдорожчих різдвяних листівок у світі працює на Різдво, а потім, певно, зачинається до наступного року! Ми з крокодилом обов'язково навідаємося сюди наступної зими. А поки йдемо купувати яблука та блискітки. Треба зробити ще подарунки для тата, бабусі, дідуся і для того хлопчика, який приготував кісточку для собаки. Виявляється, ми з ним сусіди. І тепер дружимо.

Перед сном думаю про те, що цього Різдва зі мною трапилося цілих два дива: перше — я познайомилася зі справжньою різдвяною феєю, а друге — подарувала мамі найдорожчий подарунок у світі. Правду кажуть: дива трапляються з тими, хто в них вірить.

Володимир Аренєв

ЛИСТІВКА ЗІ СНІГОМ

1.

Магія — дуже небезпечна штука. Михась навіть не уявляв наскільки, поки новеньким снігом не засипало все місто.

Сніг Михась викликав останні три дні. Наближалися свята, а навкруг було сіро, немов пізньої осені. Чорна земля, сірий асфальт, безбарвні обличчя перехожих...

І на уроках теж було сіро, сумно й сонно.

Щоб трохи розважити учнів, Оксана Григорівна сказала:

— Сьогодні ми поговоримо про професії ваших батьків. Але давайте уявимо, що кожен із них — чарівник і володіє особливою магією.

Стефа, як завжди, першою ввімкнула мікрофон і сказала:

— Моя мама підкорює магію землі. Вона працює в оранжереї, і завдяки їй навіть узимку люди можуть їсти свіжі овочі й дарувати одне одному квіти.

Антон сказав:

— А мій тато — повітряний чародій, володар польотів. Він працює на одному з найбільших у світі вантажних літаків.

У Каті дідусь був чаклуном-оживлячем, він заміняв хворі серця на здорові, а Наталчин тато працював бойовим магом і захищав кордон країни...

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ